

Tekijä: David Pawson

Äänite: http://davidpawson.org/resources/resource/1023?return_url=http%3A%2F%2Fdavidpawson.org%2Fresources%2Fseries%2Fback-to-bible-basics

Olen juuri kertonut teille yhden viestin perjantaiamusta tähän iltaan saakka. Ja nyt olemme tulleet sen viestin neljanteen osaan. Kyseessä on vain yksi viesti. Se perustuu yhteen pieneen tekstin pätkään eräässä Paavalin kirjeessä. Ja aion lukea sen teille neljännen kerran. ”Nyt veljet, haluan muistuttaa teitä siitä evankeliumista, jota saarnaan teille, jonka olette vastaanottaneet ja jonka puolella nyt seisotte. Tämän evankeliumin avulla te pelastutte, jos pidätte kiinni tiukasti siitä sanasta, jota teille saarnaan. Muuten olette uskoneet turhaan.” Sillä sitä mitä minä olen vastaanottanut, sen minä annan teille ensiarvoisen tärkeänä, että Kristus kuoli syntiemme takia kirjoitusten mukaan. Ja että hänet haudattiin ja että hänet nostettiin kuolleista kolmantena päivänä kirjoitusten mukaan.

Perjantaina tarkastelimme ensimmäistä totuutta, johon uskomme perustuu eli että Kristus kuoli. Eilen tarkastelimme sitä erittäin tärkeää totuutta, joka on hyvin väheksyty, että Jeesus haudattiin puolestasi. Hän ei vain kuollut puolestasi vaan hänet haudattiin puolestasi. Mutta tänään tulemme kolmanteen ja kaikkein loistavimpaan totuuteen, että hänet nostettiin kuolleista. Ei siis, että hän nousi kuolleista. Vaan että hänet nostettiin kuolleista. Hän ei itse ristiinnaulinnut itseään. Hänet ristiinnaulittiin puolestamme. Hän ei haudannut itseään vaan hänet haudattiin puolestamme. Hän ei nostanut itseään kuolleista vaan hänet nostettiin kuolleista meidän puolestamme. Ja kaikki nämä kolme asiaa teki joku toinen. Perjantaina puhuin niistä, jotka ristiinnaulitsivat hänet. Eilen illalla puhuin niistä kahdesta miehestä, jotka hautasivat hänet – arimatialainen Joosef ja Nikodeemus. Ja kuinka he hautasivat hänet keskiviikkoiltana. Ja tänään puhun siitä, kuinka Jumala nosti hänet kuolleista ensimmäisenä viikonpäivänä.

Antakaa kun luen teille jotain muuta. Plato, Sokrates ja Aristoteles ovat kuolleita. Julius Caesar, Napoleon Bonaparte ja Adolf Hitler ovat kuolleita. Cleopatra, Bothias ja Florence Nightingale ovat kuolleita. Leonardo da Vinci, Isaac Newton ja Charles Darwin ovat kuolleita. Konfutse, Buddha ja Mohammed ovat kuolleita. Carl Marx, Sigmund Freud ja Alber Einstein ovat kuolleita. Abraham Lincoln, Winston Churchill ja John F. Kennedy ovat kuolleita. He kaikki olivat kerran eläviä, mutta he ovat nyt kuolleita. Jeesus oli kuollut. Ja hän on elossa ikuisesti.

Mutta minä haluan kysyä kysymyksen: ”Kun me sanomme tuon ja kun me kuulemme tuon, mitä me todellisuudessa tarkoitamme sillä?” Kun sanomme, että Jeesus on ikuisesti elossa. Me emme tarkoita, että hän on selvinnyt kuolemasta. Koska kaikki juuri mainitsemani nimet ovat selvinneet kuolemasta. Jokainen selviää kuolemasta. Buddha ja Konfutse ovat tänään yhä elossa ja tajuissaan. Ja niin myös kaikki nuo muutkin. He ovat kuolleita maailmalle. He eivät voi sanoa tai tehdä mitään enää täällä. Mutta he ovat elossa toisessa maailmassa. He ovat kaikki selvinneet kuolemasta, minä selviän kuolemasta, te selviätte kuolemasta. Raamattu tekee sen täysin selväksi, että jokainen selviää kuolemasta. Siksi itsemurha ei ole vastaus ongelmaan. Sen täytyy tulla kauheana järkytyksenä niille, jotka tekevät itsemurhan, että he ovatkin yhä elossa. Että he yhä tietävät keitä he ovat ja heillä on tallella kaikki heidän muistonsa ja murheensa ja ongelmansa. Itsemurha ei ole tie ulos. Koska se ei ole loppu. Kuolema ei ole loppu kenellekään ihmiselle.

Joten tänä aamuna, kun sanomme, että Jeesus on ikuisesti elossa, se ei tarkoita, että hän selvisi kuolemasta. Koska jokainen selviää. Joten mitä uutta siinä olisi? Emmekä me tarkoita, että Jeesus tuotiin takaisin elämään. Monet, monet ihmiset ovat saaneet takaisin elämänsä. Se on tänä päivänä yleisempää kuin aikaisemmin, koska lääketieteellä on monia menetelmiä tuoda ihmiset takaisin elämään. Raamatussa on esimerkkejä siitä, kuinka ihmisiä tuodaan takaisin elämään. Elija pienessä kylässä nimeltään Schunem, toi pienen pojan takaisin elämään. Ja vain puolen kilometrin päässä pienessä kylässä nimeltään Nein, Jeesus teki saman. Lasarus tuotiin takaisin elämään. Kerroin eilen, että Joonas tuotiin takaisin elämään sen jälkeen, kun hänen kuollutta ruumista oli kannettu ympäriinsä valaan vatsassa kolmen päivän ja yön ajan. On paljon esimerkkejä oman aikamme lääketieteen alalta – kaikki tunnemme elämän suudelman. Joku on voinut kuolla hukkumalla tai sähköiskusta ja te tiedätte, suurin osa teistä tietää, kuinka annetaan jollekin elämän suudelma. Kuinka puhallamme heidän keuhkoihinsa ilmaa ja pumpppaamme heidän keuhkojaan nyrkeillämme. Mutta on olemassa monia muitakin keinoja.

Minulla on ystävä nimeltään Tom ja hän oli kuolleena kymmenen päivää. Ja hänet tuotiin siis takaisin elämään. Ehkä minun on kerrottava tämä tarina. Tom oli amerikkalainen pastori – ei mikään erityisen hyvä sellainen. Ja eräänä päivänä hänelle tuli alaselkään kipu, joka muuttui pahemmaksi ja pahemmaksi ja pahemmaksi. Ja lopulta hän ei enää voinut kävellä. Hän menetti kykynsä käyttää jalkojaan. Ja lääkärit havaitsivat, että hänellä oli kasvain selkärunkansa sisällä. Se kasvoi sinne sisälle. Ja sanottiin, että sen poistaminen tulisi olemaan erityisen riskialtis leikkaus. Ja sitä yritettiin ensin tappaa lääkityksellä, minkä seurauksena hänestä tuli rekisteröity lääkeriippuvainen. Kaikkien niiden lääkkeiden takia, jotka hänelle annettiin siihen kipuun. Ja lopulta hän oli sellaisessa tuskassa rullatuolissaan,

että eräänä iltana, kun hänen vaimonsa oli poissa kotoa, hän rullasi itsensä kylpyhuoneeseen veti esille käsiaseensa ja laittoi piipun suuhunsa ja veti liipaisimesta. Revolverissa oli kuusi paikkaa patruunalle ja yksi niistä oli tyhjä. Ja iskuri osui tuon tyhjän kohdalle. Joten hän ei tappanut itseään ja tuli järkiinsä. Hän meni takaisin makuuhuoneeseensa ja kertoi vaimolleen. ”Yritin juuri ampua itseni. En kestä tätä kipua enää.” Vaimo sanoi, että sinun on aivan sama mennä siihen leikkaukseen. On parempi ottaa se riski, että leikkaus ei onnistu kuin että sinä ammut itsesi kylpyhuoneessa.

Joten Tom meni sairaalaan tuohon erityisen riskialttiiseen leikkaukseen. Ja hänen vaimonsa rukoili kotona ja sai Herralta sanan, että hän tulisi saarnaamaan ympäri maailmaa. Tämä pieni pastori, siinä pienessä osavaltiossa Yhdysvalloissa. Ja vaimo piti kiinni tuosta lupauksesta ja uskoi sen, että mitä Jumala kertoi, on totta. Ja Tom oli siis leikkauksessa, jossa anestesia lääkäri teki hirvittävän virheen ja pisti Tomiin jotain väärää ainetta. Tuon aineen piti halvaannuttaa ja puuduttaa hänen selkärunkansa, mutta se halvaannuttikin Tomin sydämen. Hän kuoli leikkauspöydälle. He yrittivät kaikkea. He pumpppasivat hänen rintakehäänsä ja antoivat hänelle sähköshokkeja. Hänen sydänlihakseensa pistettiin kalsiumia. He yrittivät kaikkea mahdollista. Mutta valitettavasti häntä ei saatu heräämään. Joten he menivät rouva Korinckyn luokse, Tomin vaimon luokse, ja sanoivat, että olemme pahoillamme, että menetimme hänet. Vaimo sanoi, että ei, teidän on mentävä takaisin ja yritettävä uudelleen. He itse asiassa menivät takaisin ja eräs kirurgeista, hän on isokokoinen valtavine rintakehineen, meni Tomin päälle polvilleen elvyttääkseen hänet. Mutta se ei onnistunut.

Joten vaimolle kerrottiin huonot uutiset toiseen kertaan. Me olemme epäonnistuneet. Vaimo sanoi, että te ette ole epäonnistuneet. Jumala kertoi, että te ette epäonnistu. Joten he yrittivät kolmannen kerran uudelleen. Tällä kertaa he saivat pienen pienen värinän aikaiseksi Tomin sydämeen, joten hänelle laitettiin sydämen tahdistin. Hänen sydämensä käynnistyi. He laittoivat Tomille putken kurkusta alas hänen keuhkoihinsa ja saivat myös hengityksen käynnistymään. Mutta valitettavasti hänen aivonsa olivat ehtineet kuolla. Hän oli ollut liian pitkään ilman happea. Ja kun hänen päähänsä laitettiin mittauslaite, se näytti ruudulla viivaa – hänen aivonsa olivat toimimattomat. He kertoivat vaimolle sen ja vaimo sanoi, että ei. Pitäkää hänet koneessa. Ja niin he pitivät kolme päivää. Mutta hänellä ei ollut aivoissa mitään toimintaa – Tom oli kliinisesti kuollut. Lääkäri voi kirjoittaa kuolintodistuksen: ei luonnollista aivotoimintaa, ei luonnollista sydämen toimintaa tai ei luonnollista keuhkojen toimintaa Stanfordin lääketieteen keskuksessa, missä tämä kaikki tapahtui.

He pitivät hänet elossa kolmen päivän ajan ja sanoivat vaimolle, että olemme saaneet pyyntöjä toisista sairaaloista, jos voimme käyttää hänen ruumiinosiaan siihen. Ne täytyy ottaa nyt. Vaimo sanoi, että ei käy. Te ette voi. Ja Tom oli ilman aivotoimintaa kymmenen päivän ajan. Siinä vaiheessa sairaalassa Tom kytkettiin pois hengityskoneesta ja irroitettiin valvontalaitteista ja valmisteltiin elintenluovutusta varten. Juuri silloin vaimo tuli paikalle ja näki tyhjän sängyn: ”Missä mieheni on?” Me olemme vieneet hänet. Vaimo sanoi, että tuokaa hänet takaisin. Ja hän on pienen pieni nainen. Ja nainen oli niin vihainen ja toivat Tomin takaisin. Ja siinä vaiheessa hän avasi silmänsä. Hän näki paperinpalasen lojumassa lattialla ja hän viittasi sen suuntaan. Paperiin oli kirjoitettu laulun jae. Hän oli kirjoittanut sen paperinpalalle. ”Minä käyn makuulle ja nukun. Ja Herra herättää minut.” Ja hän siis oli kirjoittanut sen paperille. Ja paperi nostettiin lattialta ja Tom nyökkäsi kiitokseksi. Putki otettiin pois hänen keuhkoistaan ja hän pystyi puhumaan. Ja kaikki olivat hämmästyneitä. Leikkaava kirurgi oli sängynpäädyssä ja kysyi: ”Herra Korincky, tiedätkö kuinka pitkään olette olleet poissa?” Hän sanoi, että no tiedän, että se on iso operaatio. Uskoisin olleeni tajuttomana muutaman tunnin. Lääkäri sanoi, että ei, kymmenen päivää.

Ja hänelle ei kerrottu, että leikkausta ei oltu edes tehty. Lääkäri kysyi, että muistaako hän mitään. Tom sanoi, että kyllä. ”Miksi sinä hypit päälläni?” Häneltä kysyttiin, että muistaako hän jotain muutakin. Kyllä muistan, te työnsitte potilasta viereiseen huoneeseen, jonka ovi oli auki. Potilas katsoi minuun ja sanoi, että tuota te ette kyllä tee minulle ja hyppäsi ylös vuoteeltaan ja juoksi karkuun hoitajat kintereillä. Ja kaikki tuo siis tapahtui. Lääkärit kysyivät, että oliko vielä jotain muuta. Tom sanoi, että kyllä. Minä tapasin Jeesuksen. Sanoiko hän sinulle mitään? Hän sanoi, että hän oli vienyt minut läpi koko elämäni ja näytti minulle jokaisen tekemäni synnin. Ja hän kertoi, että minusta tuntui yhä pahemmalta ja pahemmalta ja pahemmalta. Sitten Jeesus sanoi, että ymmärrätkö nyt, miten paljon armoa minulla on ollut sinulle. Nyt mene ja saarnaa minun puolestani. No, lääkärit sanoivat, että meidän on parasta pitää sinut sairaalassa vielä hieman pitempään ollaksemme varmoja. Lopulta hänet jätettiin makaamaan sairaalavuoteeseen ja hän makasi siinä. Hän ajatteli, että nyt kun minulle on tehty leikkaus, minä voin jälleen kävellä. Hän halusi hypätä sängystä ylös ja hän pystyi seisomaan. Mutta hänet oli kytketty tippaan. Hän otti pussin kätteensä, hyppäsi sängystä ylös ja lähti kävelylle.

Hoitaja havaitsi miehen käytävällä kävelemässä ja huusi: ”Ihmemies kävelee!” Ja hoitaja ohjasi hänet takaisin sänkyyn. Muutaman päivän päästä hän lähti sairaalasta ja käveli tuolla Stanfordin lääketieteen keskuksen käytävällä New Yorkissa samaan aikaan kun henkilökunta hurrasi ihmemiehelle. Ja sitten hän on kulkenut ympäri maailmaa kertoen: ”Jeesus toi minut takaisin elämään.” Mutta Tom sanoi, että matkani on ollut hyvin kivuliasta siitä lähtien. Häneltä kysyttiin, että miksi ihmeessä, Jeesushan paransi sinut. Ei, se ei ole kivun syy vaan se, että ihmiset eivät

usko minua. Hän kertoi, että ihmiset kirkon ulkopuolella kyllä uskovat minua. Ihmiset kirkon sisällä eivät usko minua. Pastorit eivät anna minun kertoa todistustani – se on kivuliasta.

Joka tapauksessa Tom on mukava mies. Hänet tuotiin takaisin elämään, kun hän oli ollut kliinisesti kuollut kymmenen päivää. Mutta se ei ole sitä, mitä tapahtui Jeesukselle. Toiset ihmiset, jotka saivat elämänsä takaisin ja joilla on ollut kehosta irtaantumiskokemus, saavat rauhan ja levon ja toiset taas kokevat pimeyden ja kauhun. Te voitte arvata, kumpi niistä saa enemmän julkisuutta. Mutta on siis enemmän ihmisiä, jotka saavat kehosta irtaantumiskokemuksen ja näkevät pimeyttä ja kauhua verrattuna niihin, jotka kokevat valon ja rauhan. Mutta niin se on.

Jeesusta ei tuotu takaisin elämään. Mitä minä tarkoitan sillä? Tarkoitan sitä, että kaikki nämä ihmiset, jotka on tuotu takaisin elämään, eivät ole valloittaneet kuolemaa. He ovat vain lykänneet sitä. He tulivat takaisin kuollakseen joskus uudestaan. Ja jokainen joka on tuotu takaisin elämään kuolee uudelleen. Lazarus kuoli uudelleen. Schunemin lesken poika kuoli uudelleen. Nenunin lesken poika kuoli uudelleen. Kukaan heistä ei valloittanut kuolemaa vaan he vain lykkäsivät sitä hieman kauemmaksi. He kaikki tulivat takaisin eivät vain elämään vaan kuollakseen uudelleen. Mutta minun Jeesustani ei tuotu takaisin elämään. Koska hän ei ole koskaan kuollut uudelleen. Ja sitä ei ole koskaan tapahtunut kenellekään toiselle ihmiskunnan historiassa ennen, kun kaikenlainen synty tuli maailmaan. Jeesus ylösnousi 2000 vuotta sitten, mutta sitä ennen ei kukaan ollut tehnyt sitä. Eikä sen jälkeen.

Huomaatteko, että ylösnousemus tarkoittaa sitä, että henkilö saa uuden kehon. Upouuden kehon, joka ei vanhene, sairastu tai muutu raihnaiseksi ja lopulta kuole. Kyseessä on kokonaan uusi elämä. Jeesusta ei tuotu takaisin vanhaan kehoonsa ja vanhaan elämäänsä kuollakseen uudelleen. Hän olisi silloin ehkä saanut muutaman lisävuoden palvelutyöhönsä ja sitten hänelle olisi kaivettu hautakammio tai rakennettu muistomerkki jonnekin, minne kaikki me voimme mennä ja muistella Jeesuksen aikakautta. Mutta sellaista hautakammiota ei ole olemassa. Ei ole olemassa sellaista muistomerkkiä. Koska hän tuli takaisin elämään ikuisesti. Hän meni todellisuudessa eteenpäin täysin uuteen elämään.

Joten kun kuulette, että joku ihminen tuotiin takaisin elämään ja silloin joku toinen toteaa: ”Tuo oli sitä, mitä tapahtui Jeesukselle.” Koska se ei ollut niin. Jotain täysin erilaista tapahtui meidän Herrallemme ja Pelastajallemme. Hän tuli takaisin tähän maailmaan uudessa kehossaan. Ja sitä ei ole koskaan tapahtunut kenellekään toiselle. Siksi meidän ei pitäisi sekaantua tähän jälleensyntymisoppiin, joka leviää todella nopealla vauhdilla. Eikä vain jalkapalloilijoiden parissa vaan aivan kaikkialla. Se leviää joka suuntaan! Se oppi tulee idästä. Ja ihmiset luulevat, että me täällä länsimaissa uskomme jälleensyntymisoppiin. Eräessä mielessä me teemme niin, koska eräessä sanan merkityksessä se tarkoittaa sitä, että tulemme takaisin tähän maailmaan toisessa kehossa. Mutta jälleensyntymisoppia opetetaan laajalti tänään ja se on melko eri oppi. Koska siinä uskotaan myös, että sinä tulet takaisin kuolemaan. Eikä vain niin vaan siinä opissa sinä synnyt yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen ja uudelleen niin että elät elämän toisensa jälkeen. Ja kaiken lisäksi sinä tulet maailmaan jonain toisena henkilönä – et siis omana itsenäsi.

Kuten sanoin toissa iltana, että tuo ankkuri voi olla jonkun äiti. Koska sinä voit tulla takaisin eläimeksi. Tämä siis silloin, jos olet käyttäytynyt huonosti. Mutta tuo oppi on siis laajalti hyväksytty ja vanha kunnan herra X (nimi epäselvä), julkisesti uskonsa Jeesukseen tunnustava kristitty, on joutunut harhateille tuon opinhaaran pauloihin. Siinä opissa tulemme tänne maailmaan uudessa kehossamme, mutta emme omana itsenämme. Ja lopullinen tavoite jälleensyntymisopissa on se, että lopulta menetämme kehomme kokonaan. Ja menetämme itsemme kokonaan. Ja meidät vain nielaistaan universumin sieluun. Ja sinä ole mennyttä. Se ei ole sitä, mistä me puhumme tänään. Me puhumme siitä, että sinä tulet takaisin omana itsenäsi tähän samaan maailmaan uudessa kehossasi, joka ei koskaan jätä sinua. Ja se on hyvä uutinen.

Se on tapahtunut kerran. Ja se on todiste, että kun Jumala lupaa sen sinulle, se tulee tapahtumaan sinulle. Se on meidän lopullinen toivomme. Ei siis se, että selviämme kuolemasta. Vaan että voitamme sen. Niin että kuolemalla ei ole otetta meistä enää koskaan. Ja ainoa uskonto, joka voi sinulle tarjota tuon toivon, on kristinusko. Koska se on ainoa uskonto, jonka johtaja on noussut ylös kuolleista.

Valitettavasti me olemme osa länsimaista kulttuuria, joka on ottanut vaikutteita enemmän kreikkalaisesta ajattelusta kuin heprealaisesta ajattelusta. Koko koulutusjärjestelmämme perustuu kreikkalaiseen ajatteluun. Arkkitehtuurimme perustuu kreikkalaiseen arkkitehtuuriin. Rakkautemme urheilua kohtaan tulee kreikasta eikä Raamatusta. Jos ajattelemme urheilua Raamatusta, ainoa asia minkä minä olen sieltä löytänyt on tämä: ”Fyysinen harjoitus ei tuota suurta hyötyä.” Ystävieni sanovat minulle, että ainoa fyysinen harjoitus, jota minä saan, on se, kun kiipeän ylös sairaalan portaita ja käyn tapaamassa ystäviäni, jotka ovat harrastaneet hölkkää. Mutta kuunnelkaa, urheilusta on tullut uskonto tässä maassa. Ja se siis tuli Kreikasta ja Olympiasta. Urheilu ei ollut juutalainen ajatus. Demokratiaa ei löydy Raamatusta, koska se ei ole kristitty ajatus eikä heprealainen ajatus. Se on kreikkalainen ajatus. Saamme sen

muinaisesta kreikasta. Ja valitettavasti kreikkalainen ajattelu on vallannut kirkon. Samalla tavalla kuin se on vallannut länsimaat.

Kirjoitan kirjaa nimeltään: ”De-Creeping the Church”. Yritän siinä saada tämän kreikkalaisen ajattelun pois tieltä. Kreikkalaisessa ajattelussa erotetaan fyysinen ja hengellinen. Se erottelee elämän pyhään ja maalliseen. Se erottelee ajallisen ikuisesta. Se erottelee maan taivaasta. Ja sen seurauksena tulee ajatus, että fyysiset ajatukset ovat pahoja ja hengelliset ajatukset ovat hyviä. Ja itse asiassa se saa jalansijaa kristillisessä ajattelussa. Minä olen tässä asiassa täysin jalat maassa (=rehellinen ja vilpítőn). Olen käynyt monissa kristityissä perheissä. Joten käytän monia kristittyjä vessoja. Ja kristillisellä vessalla, antakaa kun kerron mitä yleensä tarkoitan sillä, siellä on usein kirjoitettu teksti seinällä. Raamatusta siis. Tai siellä on kristillisiä kirjoja valtaistuimen vieressä, joita voit tutkia sillä aikaa, kun olet siellä. Ne on kaikki asetettu sinne, että pysyisit hengellisenä toimissasi. Mutta juutalaisessa perheille tarkoitettussa rukouskirjassa on kaunis rukous, joka on tarkoitettu tuota toimitusta varten. Tämä ei ole vitsi juutalaiselle. Mutta meidän kreikkalainen ajattelumme nauraa ajatukselle. Ja se on siis kaunis rukous, jossa kiitetään Herraa siitä, että kehomme toimii hyvin. Ja siinä ylistetään Herraa siitä, että oloni on parempi nyt, kun olen vapauttanut itseni. Sinä voit paremmin ja voit laulaa: ”Halleluja!” Minä pidän siitä. Siinä on elämää sisällään, eikä vain!

Ja kerron teille vielä tämän. Kun olet vanha ja iäkäs, sinä joudut käyttämään vaippoja. Koska iäkkäänä menetämme rakkomme ja suolistomme toiminnan hallinnan. Ja se tekee ihmisestä nöyrän. Olet siinä tilanteessa kuin pieni lapsi, joka tarvitsee huolenpitoa (pesua). Ja sanon vielä tämän, jos tuo tapahtuu kohdallasi, mikä voi aivan hyvin toteutua, sinä toivot, että olisit ylistänyt Herraa silloin, kun kehosi toimi hyvin. Ei ole jumalanpilkkua sanoa, että Jumala on yhtä kiinnostunut siitä, mitä teet vessassa kuin siitä, mitä teet täällä kirkossa tänään sunnuntaiaamuna. Jos et ymmärrä tuota, et ole ymmärtänyt Jumalaa. Jumala teki kehosi. Hän ei ole kiinnostunut pelastamaan sieluja vaan ihmisiä. Se tarkoittaa myös kehoasi. Kun Jumala teki Aatamin maan tomusta, Hän puhalsi elämän henkäyksen ihmiseen, jolloin hänestä tuli elävä sielu. Ihmisestä tuli siis elävä sielu. Hänelle ei annettu sielua. Hänestä tuli elävä sielu. Ja tuota ”elävä sielu” käytetään luomiskertomuksessa Genesis 1:ssä myös eläimistä. Eläimet ovat myös eläviä sieluja. Ei siis niin, että niillä ei olisi sielua. Vaan eläimet ovat hengittäviä kehoja. Koska se on sitä, mitä sielu tarkoittaa. Ja kun kehosi on vaarassa menettää elämänsä, mitä te teette. Te lähetätte S.O.S.-viestin. ”Save our souls”. Mutta ettekö tarkoita, että haluatte myös kehomme pelastuvan. Totta kai haluatte, koska sielu ja keho ovat sama asia Jumalan näkökulmasta.

Olemme eläviä sieluja, fyysisiä olentoja, jotka ovat tärkeitä Jumalalle. Olin erään kerran lounaalla kristityssä perheessä, jossa oli kolme lasta isän ja äidin lisäksi. Minä kuolasin jo valmiiksi, koska tarjolla oli minttukastiketta ja paahtopaistia. Nyt ymmärrän, miksi Jumala pitää lammasuhrin tuoksusta, koska paahtettu lammas on herkullista. Ja isäntä kääntyi puoleeni ja sanoi: ”Voisitko kiittää Herraa puolestani?” Melkoisen pyhällä tavalla. Joten suljin silmäni ja sanoin: ”Herra, minä olen valmis tähän ja se on valmis minuun. Joten kiitos!” Avasin silmäni ja isä ja äiti katsoivat minuun kauhuissaan. Isän kasvot sanoivat, että hän luuli, että heillä on Jumalan mies lounaalla. Mutta lapset pitivät minusta. Uskon, että pitkä puhe ennen lounasta on tekopyhää. Jumala antoi meille kaikki asiat vapaaehtoisesti. Se on meidän kreikkalaista ajattelua, kun ajattelemme, että meidän ei pitäisi rakastaa ruokaa tai seksiä. Mutta Jumala teki seksin paljon ennen kuin (Esaia?) tuli maailmaan. Hänen tarkoituksensa oli, että nauttisimme tuosta erityisestä asiasta – rakastelusta. Kirkko on muuttunut niin kreikkalaiseksi, että se on yrittänyt päästä eroon fyysisistä asioista – se on muuttunut ylihengelliseksi.

Ja juuri tuosta kreikkalaisessa ajattelussa on kysymys silloin, kun emme kykene käsittelemään ylösnousemusta. Koska kreikkalaisethan nauroivat Paavalille, joka saarnasi Marsin kukkulalla Ateenassa, kun hän mainitsi ylösnousemuksen – hänet naurettiin ulos sieltä. Kuka haluaa uuden kehon? Kreikkalaisethan ajattelivat, että kuolema on ystävää – vapautus tästä fyysisestä kehosta, joka on sellainen maanvaiva meille. Joten kreikkalaiset odottivat kuolemaa. Sokrates kertoi oppilailleen kuolemantuomionsa edessä, katsoessaan myrkkynuomaa edessään, että hän odotti vapautumista tästä kehosta. Tässä on lasillinen vettä, tässä lasissa on vettä, eikä niin? Tässä on kaksi lasia, joihin kaadan vettä. Tällä tavalla kreikkalaiset siis ajattelivat ihmisen kehosta. Tuo lasi edustaa ihmisen kehoa, jonka sisällä on sielu. Kun kuolet, sielusi valutetaan mereen ja lasi rikotaan kivikkoon. Ja se on sitä, mitä kuolemassa tapahtuu. Sielu vapautuu kehosta. Ja keho tuhoutuu.

Olen kertonut eräästä laulusta, jonka John Paul March lauloi, että hänen kehonsa maatuu hautausmaalla ja sielu marssii marssimistaan eteenpäin. Ero on tietenkin siinä, että kun kaadat veden mereen, et tiedä, missä se vesi enää on. Se on menettänyt identiteettinsä. Ja tämä on sitä, mitä suurin osa ihmisistä ajattelee asiasta. Yksittäinen sielu katoaa jonnekin. Ainoa asia, jonka avulla voit elää, on toisten ihmisten muistoissa. Tai kuten kiinalaiset sanovat samasta asiasta, että jos haluat tulla muistetuksi kuolemasi jälkeen, istuta puu, rakenna talo tai hanki oma poika. Silloin sinut muistetaan. Ja sinä tulet elämään ihmisten muistoissa. Ja kun kuuntelen kaikkia niitä kunniamainintoja rock-tähtien hautajaisissa ja elokuvatähtien hautajaisissa, se näyttäisi olevan eräänlaista kuolemattomuutta, johon he uskovat. He jatkavat elämäänsä toisten muistoissa. Erick ja Earney Wise elävät muistoissamme. Mutta minä haluan

tietää, ovatko Erick ja Earney Wise enää Erick ja Earney. Ja Raamattu sanoo, että he ovat. Ja että he itse tietävät, että he ovat. He eivät ole kadonneet mereen.

Heprealainen ajattelutapa pitää kuolemaa vihollisena – eikä siis ystävänä. Olen kuullut ihmisten sanovan hautajaisissa, että se oli armollinen vapautus. Se on kreikkalaista ajattelua. Kyseinen henkilö saattaa kärsiä parhaillaan paljon kovemmin kuin, mitä ihmiset ajattelivat hänen kärsineen ennen kuolemaansa. Me emme tiedä. Mutta kuten havaitsemme, heprealaiselle keho oli arvokas, elämä oli arvokas tässä maailmassa. Näin ollen kuolemaa lykättiin ja sitä vihattiin. Se oli vihollinen, koska kuolema ei ole luonnollista ihmiselle. Jumala ei koskaan tarkoittanut, että ihminen kuolisi. Hän teki meistä kuolevaisia, mutta hän antoi meille lääkkeen kuolemaa vastaan. Se on nimeltään elämän puu. Ja niin kauan kuin meillä on pääsy siihen, me voimme jatkaa elämäämme. Ei ole olemassa tieteellistä syytä sille, että kehomme kuolevat. Kehoilamme on ihmeellinen kyky uusiutua ja jokainen kehoni solu uusiutuu joka seitsemäs vuosi. Ihoni uusiutuu muutaman viikon välein. Se pystyy korjaamaan itsensä – jos autoni kykenisi siihen, jos pystyisin keksimään auton joka oikaisee lommonsä ja vaihtaa renkaansa, hankkisin omaisuuden. Yhden sukupolven ajaksi joka tapauksessa, koska kukaan ei ostaisi toista autoa.

Mutta meidän kehomme on niin ihmeellisesti tehty, että ne korjaavat itseään. Sinä huolehdi siitä, ruokit sitä hyvin, annat sille harjoitusta, hengität raikasta ilmaa, jolloin kehosi jatkaa vain kulkuaan. Mutta kehossani on kello ja minulla on nyt 70. vuosi menossa täällä maa-planeetalla. Ja Raamattu sanoo, että pidä lukua päivästäsi, jotta saat viisaan sydämen. Joten sanon tietoisesti itselleni aika ajoin: ”Sinä, David, olet klo 20:30 elämäsi päivässä.” On terveellistä ajatella tätäkin joskus. Mutta miksi kehoni kuluu? Siinä on kello, joka hitaasti kuluttaa minua. Hiukseni muuttuvat ohuemmiksi, hampaita on vähemmän kuin minulla oli tapana olla, sanomalehdet painetaan paljon pienemmällä fontilla tänä päivänä, uusien talojen portaat ovat paljon jyrkemmät kuin ne olivat aikaisemmin, jne. Koko maailma on minua vastaan! Ei, vaan minä tulen vanhemmaksi. Toinen jalka haudassa ja toinen (missä?). Miksi niin tapahtuu? Se ei ole luonnollista vaan se on yliluonnollinen tapahtuma. Jumala sanoi, että jos sinä pilaat maailmani synnilläsi ja itsekkyydelläsi, sinä et saa elää ikuisesti. Sinun on kuoltava. En anna sinun pilata universumiani ikuisesti. Siksi minä kuolen. Siksi kehoni mätänee, koska olen ollut mätä ihminen.

Jumala ei koskaan tarkoittanut ihmisten kuolevan ja mätänevän. Ja Hän itse asiassa sanoi kuningas Daavidin kautta eräissä psalmissa, jonka luin juuri eilen illalla, että jos Jumala näkee yhdenkin pyhän ihmisen maan päällä, hän ei anna tuon henkilön kehon mädäntyä haudassaan. Minä otan sen sieltä pois ennen kuin se mätänee. Mikä tarkoittaa siis ennen neljättä päivää, jolloin muumioituminen alkaa. Joten kyseessä on heprealainen käsitys kuolemasta. Joten heprealaiset lykkäävät kuolemaa ja pitävät pitkää elämää Jumalan suurimpana siunauksena. He uskovat, että me selviämme kuolemasta paikkaan nimeltä Shiol – kreikaksi se on Hades. Siellä kehosta irtaantuneet henget elävät tavallaan puolittaista elämää. Heprealaiset eivät siis odottaneet kuolemaa eivätkä pitäneet sitä vapautuksena kuten kreikkalaiset. Kuolema on viimeinen vihollinen, jota vastaan joudumme taistelemaan. Ja sinä tulet häviämään sen. Kuolemaa on aina pidetty vihollisena. Se erottaa sinut rakkaimmistasi. Se erottaa sinut maailmasta, jota olet oppinut rakastamaan ja jossa olet oppinut elämään. Se rikkoo perheitä ja erkaannuttaa perheitä. Se on vihollinen. Mutta Kristus on voittanut sen! Se on viimeinen vihollinen, jonka jokainen kohtaa joskus ja jolle jokainen häviää. Kuten runoilija sanoo (tässä kohdassa runo, jonka suomennos jääköön jokaisen lukijan omalle vastuulle). Jokainen kohtaa kuoleman olkoon miten köyhä tai rikas. Se on vihollinen, joka on voitettu.

Me alamme ajatella nyt oikein. Mistä heprealaiset saivat ajatuksen ylösnousemuksesta, joka ei tarkoita sitä, että sielusi jatkaa marssimistaan vaan siis sitä, että tulet takaisin maailmaan täysin uudessa kehossa. Mistä he saivat tuon ajatuksen? Mielenkiintoista on se, että se tulee ajalta, jolloin he olivat maanpaossa Babyloniassa ja joutuivat orjiksi uudelleen. He olivat tuossa kohdassa historiaansa menettäneet kaiken, minkä Jumala oli heille antanut. Ja kaikki alkoi näystä, jonka sai mies nimeltään Hezekiel. Ja Hezekiel suri oman kansansa kohtaloa, jolloin Jumala näytti hänelle näyn laaksosta, joka oli täynnä kuivia luita. Muistatko sen? Kuivia luita, kuivia luita, kuivia, kuolleita luita... Ja Jumala sanoi: ”Hezekiel, saarnaa noille luille.” Voidaanko ne, kuivat luut, herättää uudelleen eloon? Herra, sinä tiedät. No, saarnaa niille! Joten Hezekiel saarnasi laaksossa, joka oli täynnä kuivia luita, jolloin ne tulivat yhteen klik, klik, klik, klik. Laakso tuli täyteen luurankoja. Ihmisen poika, voivatko nämä luurangot elää uudelleen? En tiedä, Herra, vain sinä tiedät. No, saarnaa niille! Hezekiel saarnasi noille luurangoille, jolloin liha tuli luurankojen päälle. Tämä on kaikki siis näkyä, muistatthän sen. Ihmisen poika, voivatko nämä ruumiit elää uudelleen? En tiedä, Herra. No, saarnaa niille! Minulla on sympatiaa Hezekielille aina silloin tällöin, varsinkin, kun joudutaan saarnaamaan kuolleille luille ja ruumiille. Joskus saarnaaminen voi olla sellaista, eikö vain? Hezekiel saarnasi ja nyt ruumiit nousivat jaloilleen kuin voimakas armeija. Ja tuon näyn kautta Hezekiel ymmärsi, että israelin kansa nousisi uudelleen.

Mutta että siis uusi kansakunta nousisi. Entäpä yksilöt sen kansan sisällä, jotka olivat jo kuolleet ja joiden luut oli jätetty Babyloniaan. Samaan aikaan Daniel, joka sanoi, että monet niistä, jotka nyt makaavat maassa, nousevat. Hän ajatteli niin. Ensimmäinen mies, joka ajatteli niin Vanhassa Testamentissa. Hän ei ollut ensimmäinen mies, joka uskoi. Muistatthän sen, kun Aabraham uhrasi poikansa, Iisakin, hän ajatteli, että Jumala toisi hänet takaisin eloon.

Ihmeellistä. Mutta tämä ajatus ylösnousemuksesta menee kauemmaksi kuin, että ihminen tulee takaisin elämään. Se tarkoittaa sitä, että ihminen tulee takaisin uuteen elämään upouudessa kehossaan ja täysin upouudessa maailmassa. Ja tämä ajatus syntyi Vanhassa Testamentissa. Mutta kukaan siis ei ollut kokenut sitä. Ennen kuin Jeesus tuli. Ja hän on siis ensimmäinen ihminen, joka on tullut takaisin tähän maailmaan, ei siinä entisessä kehossaan, vaan täysin uudessa kehossa, joka on yhä elossa 2000 vuotta myöhemmin. Jonka te kaikki tulette joskus näkemään, koska hän tulee takaisin tuossa samassa kehossa eräänä päivänä. Uusissa kirkastetuissa kehoissanne. Ja kuten olen kertonut hänen lupauksensa meille, että me voimme saada samanlaiset kirkastetut kehot kuin hänellä on. Ja hänen kirkastettu kehonsa on 33-vuotias, koska se ei ole vanhentunut yhtään sen jälkeen, kun se oli uusi. Enkä malta odottaa ollakseni 33 jälleen. Odotan innolla sitä.

Saarnasin hautajaisissa Exoterissa. Ja mukava mies oli kuollut. Hän todella oli kaunis kristitty. Mutta hän siis oli kuollut kammottavaan tautiin, joka teki hänestä vastenmielisen näköisen lopulta. Hänen vaimonsa ei kyennyt katsomaan häneen. Hänestä tuli vain irvokas – tauti söi miehen. Kammottavaa. Ja sattumalta sanoin, saarnatessani hautajaisissa, lesken ja tyttären ollessa paikalla eturivissä, että ensi kerralla kun näemme Erwinin, hän tulee olemaan 33. Se on hänen uusi kehonsa. Ja sekä leski että tytär purskahtivat nauramaan. Ja he vain nauroivat ja nauroivat kaikkien niiden surijoiden edessä, jotka katsoivat heitä. Ja myöhemmin hautajaisteellä sanoin leskelle ja tyttärelle, että miksi teillä oli niin epätavallinen reaktio siihen, mitä sanoin. Ja vaimo sanoi, että eilen illalla, kun kävin läpi hänen papereitaan työpöydällään löysin vuosia sitten otetun valokuvan, kun hänellä oli jäljellä kaikki tummat hiukset ja hän oli hyvän näköinen. Otin tuon valokuvan pöydältä ja sanoin sille, että tuollaisena minä tulen muistamaan sinut. Enkä sellaisena kuin sinä olit kuollessasi. Leski sanoi, että tuo valokuva oli otettu, kun hän oli 33. Tytär sanoi, että viime yönä näin unen, jossa olin meren rannalla isäni kanssa ja minä olin pikkutyttö ja loiskutimme merivettä toistemme päälle. Olin niin onnellinen, kun heräsin ja havaitsin, että se olikin vain uni. Tytär sanoi, että kyseessä ei ollut pelkkä uni vaan muisto. Se oli tapahtunut, kun olin vain 9. Ja hän oli 33. Olin niin tyytyväinen, että olin sanonut sen, mitä sanoin.

Mikä on minun raamatullinen perustelu sille, mitä sanoin? No, hän (Jeesus) sanoi, että hän vaihtaa tämän nöyryytyksen kehomme ja antaa meille uuden, sellaisen kuin hänen kirkastettu kehonsa on. Se ei koskaan vanhene. Eikö ole ihanaa nähdä lasten kasvavan aikuisiksi – 33-vuotiaaksi. Ja nähdä heikot ja vanhukset jälleen 33-vuotiaina. Kyseessä taitaa olla uusi ajatus joillekin teistä, luulen. Koska te ette laula: ”Halleluja!” Mikä ajatus se onkaan! Olen kertonut liikuntarajoitteisille hyvät uutiset, että tuo ei ole heidän viimeinen kehonsa, jonka kanssa he taistelevat. Se on tapahtunut Jeesukselle. No niin, mennään takaisin tarinaan ja tarkastellaan sitä. Kuinka he havaitsivat, että se hämmästyttävä ihme oli tapahtunut Jeesukselle. Olemme keskustelleet siitä, mitä se tarkoittaa, mutta tarkastellaan nyt tosiasioita ja perustetaan uskomme tosiasioille.

Hän oli haudassaan kolme päivää ja kolme yötä. Jotain oli tapahtunut klo 18:00 ja puolen yön välillä lauantai-iltana, joka on siis juutalaisten ensimmäinen viikonpäivä. Tuo hauta oli ollut tyhjiään tunteja ennen kuin naiset pääsivät sinne. Naiset tulivat, koska he eivät olleet nähneet, mitä kahdella miehellä oli mukanaan Jeesuksen ruumiin äärellä ja sitä, mitä he olivat myöhemmin tehneet. Kaksi miestä olivat itse asiassa käärineet hänet käärinliinoihin ja Nikodeemus oli tuonut mukanaan 34 kilogrammaa hajusteita ja mausteita. Jotta ruumis olisi pysynyt hyvänä ja hyväntuokuisena käärinliinojen sisällä. Se on kaikki siellä Raamatussasi. Naiset näkivät, missä hauta oli, mutta he eivät olleet nähneet sitä, mitä kaksi miestä olivat tehneet ruumiille. Ja naiset olettivat, että ruumista ei oltu voideltu. Eikä sitä oltu siis käsitelty mausteilla ja hajusteilla kuten tapana oli. Joten he olivat päättäneet tulla takaisin tekemään sen.

Naiset eivät voineet tulla torstaina, koska se oli erityinen sapatti – meille on kerrottu. Se oli sapatti, joka aloitti pääsiäisen. Naiset eivät voineet tulla myöskään perjantaina, koska hautaa oli vartioimassa sotilaita kolmanteen päivään saakka, joka oli siis lauantai – puoleen yöhön lauantaita. Naiset eivät voineet tulla lauantaina, koska oli sapatti. Ensimmäinen tilaisuus naisille koitti sunnuntaiamuna. Kyseessä olisi siis jo neljäs päivä. Ja Jeesus olisi jo tuossa vaiheessa alkanut muumioitua, joten voitelu ei olisi ollut enää miellyttävä tehtävä. Mutta naiset siis tulivat ennen aamunkoittoa sunnuntaina aamulla mausteineen. He pääsivät puoleen väliin, kun ajatus tuli heidän mieleensä. Kuka siirtää kiven puolestamme? Kiven paikoilleen asettamiseen oli tarvittu 20 miestä. Kivi painoi 2-3 tonnia. Naiset eivät olleet edes ajatelleet sitä. Sotilaat eivät enää olisi paikalla, koska he olivat vetäytyneet lauantaihin puoleen yöhön mennessä. Sotilaiden työtehtävä oli ohi. Itse asiassa sotilaat olivat juosseet kauhuissaan pois – he olivat jättäneet paikan paljon ennen naisten tuloa. Koska siellä oli ollut pelottava maanjäristys ja he olivat nähneet enkelin. Pidän tästä. Enkeli oli työntänyt kiven syrjään. 20 miestä tarvittiin sen paikalleen laittamiseen, kun yksi enkeli riitti sen poistamiseen. He ovat vahvempia kuin me olemme ja he ovat älykkäämpiä kuin me olemme. He ovat kauniimpia kuin me. Mutta yksi enkeli siis siirsi kiven pois ja istuutui sille. Pidän tästä. Tuo suuri pyöreä kivi lojui nyt maassa ja enkeli istui siinä. Ymmärrän, miksi noita sotilaita ei enää näkynyt paikalla – he pakenivat.

Joten kun naiset ehtivät haudalle, siinä se kivi lojui edelleen. Ja enkeli istui sen päällä. Aurinko ei siis ollut vielä noussut ja oli pimeää. Voitteko kuvitella noiden naisten tuntemukset? He olivat tulleet salaa haudalle ja odottivat

näkevänsä mätänemässä olevan ruumiin. Ja nyt siis kivi oli siirretty ja sen päällä istui enkeli. Ja he menivät sisään ja katsoivat sisälle, missä oli toinen enkeli. Ja se oli lähes liikaa. Ja toinen enkeleistä sanoi, että olette tulleet väärään paikkaan. Ette siis väärään hautakammioon. Vaan väärään paikkaan. Ette löydä Jeesusta hautausmaalta nyt. Miksi etsitte elävää kuolleitten joukosta? Hän ei ole täällä. Hän on elossa. Ja naiset juoksivat haudalta. Ja kerrotaan että naiset olivat niin säikähdyksissä, että he eivät kertoneet kenellekään, mitä olivat nähneet. He pystyivät tuskin uskomaan omia silmiään.

Mutta yksi naisista, Maria Magdaleena, puhui Johannekselle. Maria kertoi, että hauta on tyhjä – hän on mennyt. Jolloin Pietari ja Johannes juoksivat haudalle. Johannes pääsi haudalle ensiksi, mutta Pietari ohitti hänet ja meni suoraan sisälle. He olivat hämmästyneitä. Johannes katsoi hautaa ja havaitsi sen oleva suljettuna. Ja kuten olen kertonut, tuohon aikaan oli tapana kääriä ruumis olkapäille asti ja jättää kasvot näkyviin – päähän asetettiin turbaani. Joten kasvot olivat näkyvillä. Ja siinä lojuivat käärinliinat haudasta – yhä käärittynä. Mutta tyhjillään maassa. Sisällä ei ollut mitään. Ja päässä ollut käärinliina, turbaani, sekin lojui maassa – eikä senkään sisällä ollut mitään. Kerrotaan, että Johannes uskoi, kun hän näki nuo käärinliinat. Emme tiedä, mitä hän uskoi, mutta sen on täytynyt olla, että ei kukaan ihminen pysty tällaiseen. Ihminen ei pääse noista käärinliinoista ilman, että niitä aukaistaan kokonaan. Sen vuoksi Jeesuksen ylösnousemus oli erilainen kuin Lazaruksen, koska kun hän tuli takaisin eloon, heidän täytyi kietoa käärinliinat pois hänen ympäriltään. Koska Lazarus oli edelleen vanhassa kehossaan. Mutta toisin oli Jeesuksen tapauksessa. Ja Johannes uskoi. Mutta siltikään he eivät nähneet häntä missään.

Joten he lähtivät haudalta kertoakseen muillekin. Mutta Maria pysytteli taka-alalla. Tämä on eräs kaikkein liikuttavimmista tarinoista. Maria Magdaleena. Hän oli ollut ilkeä nainen, mutta Jeesus oli puhdistanut hänen elämänsä. Maria oli paljon velkaa Jeesukselle. Ja Maria näki jonkun haudalla ja juoksi henkilön luokse tarttuen tätä nilkoista ja sanoi: ”Minne olette laittaneet hänet?” Koska naiset olivat halunneet voidella ruumiin kuten olen kertonut eilen. Maria halusi hänet. Vaikka kuolleena. Jotta hän pystyisi huolehtimaan hänestä. ”Älä estele minua”, sanoi henkilö. Hän ei sanonut siis, että älä pidä minusta kiinni. Koska minä en ole tullut takaisin jäädäkseen. Aion mennä takaisin isäni luokse. Ette ole saaneet minua pysyvästi. Mutta se olen minä, Maria.

Pikku hiljaa tarina tuosta päivästä alkoi levitä. Kaksi ihmistä käveli Jerusalemissa myöhään iltapäivällä Tamaosta kohden. Kleipas oli toisen nimi. Toisen nimeä emme tiedä. Joten oletettavasti kyseessä oli hänen vaimonsa. Ja Kleipas oli puuseppä-Joosefin veli, joka puolestaan oli Jeesuksen isäpuoli. Joten kyseessä oli Jeesuksen pikkuserkku ja hänen vaimonsa. Kävelen surullisena kohti Tamaosta. Kahdeksan mailia alas pääkaupungista kohti kylää. Ja joku alkoi kävelemään heidän kanssaan. He eivät tunnistanee henkilöä. No, minä ymmärrän miksi. Emme me olela näkevämme henkilöä, jonka hautajaisiin olemme osallistuneet pari päivää aikaisemmin. Ja heidän silmänsä olivat surun sumentamat ja he katselivat auringonlaskua lännessä. Ja kun kävelet Lähi-idässä, et katsele kuin omia jalkojasi. Koska tiet ovat niin kivisiä, että olet pian naamallasi maassa, ellet tarkkaile jokaista askeltasi. Ja kun kävelet jonkun kanssa, et sinä tuijota tuota henkilöä. Ettehän? Tehän vain keskustellette vieretysten. Minä ymmärrän, miksi he eivät tunnistanee häntä.

Hän sanoi, että te näytätte surullisilta. Mitä on tapahtunut? Etkö ole kuullut? Jeesus, he tappoivat hänet! Ja me olemme käyneet haudalla. Se on tyhjä. Emme löydä häntä. Olemme huolissamme. Voi te typerykset. Teillä on Raamattu kotonanne, eikö? Totta kai. Luetteko sitä? Kyllä. Ettekö tiedä sitten, että siellä sanotaan, että kaiken tämän piti tapahtua. Kaikki on hyvin. Ettekö tiedä, että Ihmisen Pojan oli mentävä kärsimyksen läpi kirkkauteen. Häntä ei voida herättää kuolleista ennen kuin hän on ensin kuollut. Teidän on kärsittävä, jos haluatte kirkkauteen. Se on Jumalan tapa. Ja kun he pääsivät kotiinsa – oli täysin pimeää. Jeesus käveli mukana. He sanoivat hänelle, että nyt on liian pimeää. Tule sisälle. Meillä on varasänky ja ruokaa. Tule yöksi meille. Ja hän tuli sisään. Ja he istuutuivat pöydän ääreen illalliselle, kun se tapahtui. Minun on selitettävä tämä, koska olen kokenut sen itse. Vietin kaksi kuukautta Israelissa vaihdellen arabi- ja juutalaiskodeissa. Saarnasin jokaisessa kodissa illalla, mikä oli ihmeellinen kokemus. Aivan etelästä ylös pohjoisimpaan kylään. Vietin siellä kaksi kuukautta itsekseni.

Jokaisessa arabikodissa tuotiin pita-leipä, se näytti pita-leivältä, tiedätte mitä tarkoitan. Ja koska minä olin vieras, minua pyydettiin aina jakamaan se osiin. Jotta minä saan ensimmäisen palan leivästä – kyseessä on kohteliaisuus. Aivan kuten te ojennatte leipäkorin jollekin vieraallenne, jotta tämä saa ensimmäisenä. He antavat sinulle koko leivän ja sanovat, että jaa se meille. Ja sitten pidät isoimman palan itselläsi. Se on vieraanvaraisuutta. Näettekö? Ja he sanoivat vieraalle, että jakaisitko leivän. Ja ensimmäisen kerran he näkivät hänen kätensä. Heidän silmänsä avautuivat. Ja he tiesivät. Ja yhtäkkiä hän vain katosi. Ainoa mitä jäi jäljelle oli jaettu leipä. No, heidän oli tietysti kerrottava kaikille ja he juoksivat kahdeksan mailia ylös vuoren rinnettä. Ja he pääsivät ylähuoneeseen, missä opetuslapset olivat. He sanoivat: ”Hän on elossa! Hän on elossa! Hän on ollut meidän talossa!” Ja kaikkien tuntema ääni heidän takanaan sanoi: ”Shalom!” Allekirjoitan jokaisen kirjeeni tuolla lauseella, shalom. Allekirjoitan jokaisen kirjani tuolla tavalla, shalom. Ensimmäinen sana, jonka Jeesus sanoi. Se tarkoittaa ”rauhaa”. Se on ihmeellinen sana. Se tarkoittaa harmoniaa – sinfoniaa. Se tarkoittaa rauhaa Jumalan kanssa. Se tarkoittaa rauhaa itsesi kanssa. Se tarkoittaa rauhaa toisten ihmisten kanssa. Se jopa tarkoittaa rauhaa ympärilläsi olevan luonnon kanssa. Se on

ihmeellinen sana – shalom!

Ja se on sitä, mitä hän sanoi – rauhaa! Ja siinä sanotaan, että miehet eivät uskoneet. Minulla on käsitys, että Jeesus ilmestyi ensin naisille, koska naiset ovat valmiimpia uskomaan kuin miehet. Se on sekä vahvuutenne että heikkoutenne rakkaat naiset. Te olette paljon valmiimpia uskomaan sitä, mitä teille kerrotaan. Miehet ovat enemmän tyyliin – kokeillaan tuota toista... Miehet epäilevät. He sanovat, että odotatko minun uskovat tuota. Naiset ottavat sen vastaan helposti. Joten me tarvitsemme toisiamme, eikö? Minun vaimoni tarvitsee minua ja minä tarvitsen häntä. Koska hän uskoo kaiken ja minä en usko mitään. Ennen kuin olen vakuuttunut asiasta. Joten hän ilmestyi naisille ensin. Sitten sanotaan, että kun miehet näkivät hänet, he eivät uskoneet. He eivät uskoneet sitä. He uskoivat, että hän saattoi olla haamu. Että hänen henkensä oli selvinnyt kuolemasta. Mutta hän sanoi, että en ole haamu. Haamalla ei ole luita ja lihaa. Eivätkä he siltikään uskoneet. Joten hän kysyi, että mitä teillä on päivälliseksi – fish and chips. Minä haluaisin ottaa sitä myös. Ja hän istuutui ja söi kaikkien nähden. Ja kun he havaitsivat kalan katoavan, he uskoivat. Minä pidän tuosta – se on tyyppillistä miehen epäilyä. Eikö olekin? Kun he menettivät päivällisensä, he uskoivat. Ymmärtäähän sen, kun näet nenäsi edessä kalojen ja perunoiden katoavan haamun suuhun. Ja sitten he lopulta uskoivat.

Mutta Tuomas ei ollut paikalla. Hän tuli takaisin paljon myöhemmin, kun Jeesus oli jo mennyt muualle. Miksi hän katosi jälleen? Miksi hän ei jäänyt sinne? Miksi hän jatkuvasti katosi? Kysymys on siis Jeesuksen ilmestymisestä opetuslapsille, mutta myös hänen oudoista katoamisistaan. Tuli ja meni miten halusi. Missä hän nyt oli? Kun Tuomas tuli takaisin, kaikki sanoivat, että hän on elossa. Ja Tuomas sanoi: ”Ei voi olla.” Me olemme nähneet hänet. Tuomas ajatteli heidän nähneen hallusinaatioita – harhakuvia. No, katso noita kalan ruotoja tuossa lautasella. Hän söi tuon kalan. Ja Tuomas sanoi, että en siltikään usko. En usko, kun vasta sitten, kun pystyn työntämään sormeni hänen kämmenistään reistä läpi ja sormeni hänen kylkeensä, mistä keihäs pistettiin läpi. Ette saa minua uskomaan ennen sitä. Ja heti seuraavana sunnuntai-iltana lukittujen ovien takana ääni sanoi: ”Tuomas, tule pistämään sormesi käteni läpi.” Ja hän ei koskaan tehnyt sitä. Lihassaan hän uskoi. Ja hän oli historian ensimmäinen mies, joka kutsui Jeesusta Jumalaksi. Muut ovat kutsuneet Jeesusta Jumalan Pojaksi. Pietari kutsui Jeesusta Elävän Jumalan Pojaksi. Martta oli ensimmäinen nainen, mutta Tuomas oli ensimmäinen mies, joka teki niin. Hän sanoi: ”Herrani! Jumalani!”

Älkää koskaan aliarvioiko Tuomasta älkääkä tuomitko häntä. Muut miehet eivät uskoneet vaikka näkivät, mutta Tuomas uskoi nähdessään. Minä kerron miksi. Koska hänen on täytynyt ajatella, että kuka kertoi hänelle, kun sanoin sen. Viime sunnuntaina sanoin, että ellen pysty laittamaan sormeä hänen kätensä läpi, minä en usko. Kuka kertoi Jeesukselle sen? Ei kukaan. Hän havaitsi, että Jeesus oli ollut näkymättömänä huoneessa, kun hän sanoi sen. Ja on olemassa vain yksi henkilö, joka on näkymättömänä paikalla koko ajan. Ja hän on kaikkialla, missä puhummekin – ja se on Jumala. Ja nyt ensimmäisen kerran Tuomas sanoo: ”Jumalani!” Olin Etelä-Intiassa vuosi kaksi sitten Demel-Natun osavaltiossa ja sen pääkaupungissa Madresissa. Ja Madresissa on enemmän kristittyjä kuin missään muualla Intiassa. 13% väestöstä on uudestisyntyneitä. Ja se pätee koko osavaltioon. Ja kun menet Osamandun osavaltioon ihmiset siellä ovat niin avoimia, ystävällisiä ja luottavaisia. Se on ihana kristillinen osavaltio, jonka voi tuntea. Ja kysyin kristityiltä siellä, että mikä on se syy, että tämä osavaltio on kristillisempi kuin mikään toinen osavaltio? Kuinka 13% suurimman kaupungin väestöstä on uudestisyntyneitä? Kysyin että onko täällä ollut iso herätys tai onko täällä ollut suuri ristiretki? He sanoivat, että kyllä se oli suuri ristiretki. Sanoin, että sepä kiehtovaa. Kerrotko minulle siitä. He sanoivat, että haluatko nähdä hänen hautansa. Se on aivan Madresin ulkopuolella ja voimme viedä sinut sitä katsomaan. Kun menimme haudalle, ohitimme vuoren, he sanoivat, että hän oli saarnannut viimeisen saarnansa tuon vuoren huipulla. Kysyin, että mikä hänen nimensä oli? He sanoivat, että Tuomas. Sanoin: ”Tuomas?” Kyllä. Tuomas. Epäilevä Tuomas.

Meni Intiaan. Ja siellä on yhä tänäkin päivänä muinainen kirkko nimeltään – Tuomaksen kirkko. Etelä-Intiassa. Ja 2000 vuotta myöhemmin voitte tuntea Tuomaksen palvelutyön tulokset paikan päällä. Eikö se ole ihmeellistä? Vanha kunnan Tuomas. Älkää kutsuko häntä epäileväksi Tuomaaksi. Minä kutsun häntä uskovaksi Tuomaaksi. Sitten Jeesus jatkoi katoamistaan. Miksi? Hän sanoi, että näemme toisemme Galileassa. Ja niinpä he menivät Galileaan odottamaan häntä. Kun he olivat siellä, hän ei ollut siellä. He odottivat päivän, kaksi, kolme päivää. Siltikään hän ei ole siellä. Tämä on kammottavaa Pietarin kaltaiselle miehelle. Pietari vihaa joutenoloa. Osaatteko samaistua Pietariin. Minä pystyn. Heillä oli siellä suu- ja sorkkatauti – joka kerran kun hän avaa suunsa, joku työntää käden sinne. Lukekaa se tarina. Joka tapauksessa Pietari oli siis Galileassa. Ja hän sanoo: ”Minä lähden kalaan.” Olen kyllästynyt odottamaan Jeesusta. Lähden kalaan. Johannes sanoi, että tulen mukaan. Niinpä he hyppäsivät veneeseen. Olen ollut yön Galileassa järvellä, se oli ihmeellinen kokemus. Heitimme verkon järveen, jolloin saaliina saattaa olla viisi kalaa. Kymmenen jos olet onnekas. Mutta verkkoa heitetään siis yhä uudelleen kerta toisensa jälkeen kunnes olet saanut sopivan saaliin. Jo se että istuin Galilean järvellä veneessä vei minut takaisin Jeesuksen aikaan. Sieltä muuten löytyi vene äskettäin – 2000 vuotta vanha. Voisiko se olla Pietarin vene? Se on nyt Galilean järven rannalla olevassa museossa. Tuona yönä he eivät saaneet kalan kalaa. Ei edes yhtä.

Ja kun aamu tuli, he näkivät miehen seisovan rannalla. Mies antoi heille pienen vihjeen: ”Te teette kaiken väärin.” Jos näette joskus miehiä kalalla, menkää ja kertokaa heille, että he tekevät kaiken väärin. Koska he odottavat juuri sitä. Ja sitä että jos teette tällä tavalla, he saavat kalaa. Kokeilkaa sitä ensi kerralla, kun näette kalamiehiä. Ja tällä tuntemattomalla vieraalla oli otsaa sanoa, että te teette kaiken väärin, pojat. Heittäkää verkkonne tuohon suuntaan eikä siihen suuntaan. Ja niin he tekivät. Ja he saivat 153 kalaa. Ja te ette uskokaan, mitä teologit ja oppineet ovat keksineet tuosta. Väitteet ovat sitä tasoa, että muste on läikkynyt tuossa kohtaa tekstiä. Toinen väite on, että 12 apostolia kertaa 12 apostolia tekee yhteensä 144. Kolminaisuus eli 3 kertaa kolme on yhdeksän. Ja 144 yhteenlaskettuna yhdeksän tekee 153. Se on kaikki apostolit ynnä kolminaisuus. Ja kyseessä on vain yksi sadoista selityksistä asialle. Minä kerron teille, mitä tuo 153 todellisuudessa tarkoittaa. Se on paljon kalaa! Sitä se tarkoittaa. Se on paljon kalaa! Ja heti kun he saivat tuon saaliin, Johannes sanoi: ”Pietari, katso se on Jeesus. Hän on palannut.”

Vanha kunnon Pietari nytkähti liikkeelle ja hän oli siis lähes vaatteitta, koska ne muuttuvat limaisiksi, haiseviksi jne. kalastaessa. Hän veti takkinsa ylleen ja hyppäsi veneestä ja pärskytteli rantaan. Ja tapasi kasvoista kasvoihin tuliset hiilet. Uudessa Testamentissa mainitaan vain kahdessa kohdassa tuliset hiilet. Toinen oli ylipapin pihamaalla, kun Jeesus asetettiin tuomioistuimen eteen. Ja Pietari lämmitteli käsiään tulisen hiilen lämmössä. Jolloin pikkutyttö oli sanonut, että sinä olet Jeesuksen ystävä, etkö olekin. En ole, mistä niin päättelit. No, sinulla on samanlainen murre ja puhetapasi on samanlaista kuin hänen. Voi, meitä on paljon tuolta pohjoisesta. Se ei tarkoita mitään. Mutta olen nähnyt sinut hänen kanssaan. ”Minä vannon, etten tunne häntä!” Ja sillä hetkellä Jeesus käveli hänen ohitseensa kahleissa. Se mursi Pietarin sydämen. Ja tässä hän oli edessään tulinen hiili jälleen. Hän näki kuinka Jeesus, haamu, paistoi hänelle aamiaista. Haamut eivät yleensä tee aamiaista meille. Tämä on totta. Mutta siinä on tulinen hiili. Ja Pietari muistaa. Ja Jeesus sanoo: ”Pietari, sinä petit minut todella ikävällä tavalla, eikä niin. Minä olin toivonut, että sinusta tulee ensimmäinen pastori minun kirkossani, mutta voit unohtaa sen nyt...” Vai oliko se sitä, mitä hän sanoi? Vai sanoiko Jeesus, että minä laitan sinut kahden vuoden koeajalle ja katson, miten asiat etenevät. Minä otan asian harkintaan kahden vuoden päästä. Ei. Sanoiko hän, että Pietari, sinun täytyy mennä vankilaan 25 vuodeksi. Se on sitä, mitä jotkut Pietarin seuraajat ovat sanoneet. Ei. Hän sanoi, että Pietari, haluan tietää vain yhden asian: ”Rakastatko minua?” Rakastatko minua. Pietari sanoi, että pidän sinusta paljon. Jeesus: ”Ei, Pietari, rakastatko minua enemmän kuin nämä muut?” Pietari: ”Tiedäthän, että olen oikein kiintynyt sinuun.” Jeesus: ”Pietari, sinäkö vain pidät minusta?” Hyvä on, sinä tiedät kaiken minusta, joten minä rakastan sinua. Jeesus: ”Pietari, sinä voit ruokkia lampaiani.” Ja hänestä tuli siis ensimmäinen paimen hänen kirkossaan.

Haluan tämän tarttuvan teihin todella hyvin. Jeesus tietää kaikki heikkoutesi ja kaikki virheesi. Minun vaimoni tietää kaiken minusta. Olen vain kiitollinen, ettei häntä ole kutsuttu puhumaan tänne minusta. Mutta jos vaimo tietää kaikki miehensä heikkoudet ja virheet, hän tulee niiden kanssa toimeen. Olettaen, että nainen on varma siitä, että mies rakastaa häntä. Eikö? Jos vaimo on varma siitä, hän kestää melkein mitä tahansa muuta. Eikö tämä ole niin vaimot? Se on samoin Jeesuksen kanssa. Hän kestää mitä tahansa. Hän ei anna sinulle ohjekirjaa ja kerro että sinun on tultava kirkkoon kahdesti sunnuntaisin ja luettava Raamattusi kerran vuodessa ja vietettävä niin ja niin monta tuntia rukouksessa. Jeesus ei puhu sillä tavalla vaan hän sanoo: ”Rakastatko minua?” Koska ilman sitä (rakkautta) kaikki muu on ajanhukkaa. Se on loukkaus ja se on pilkkaa. Jos laulamme hänelle emmekä rakasta häntä, se on vain asioiden heittämistä hänen naamalleen. Miksi lukea Raamattua, jos et lue sitä (henkilökohtaisena) rakkauskirjeenä Jumalalta sinulle.

Kun muutimme, löysin toisillemme kirjoitetut rakkauskirjeet, vaimoni ja minä siis. Ne oli sidottu yhteen. Ne oli kirjoitettu ennen kuin menimme naimisiin. Ja minä aukaisin muutaman niistä, jotka olin hänelle kirjoittanut ja minua kuvotti. Kuinka keskiverto älykkyydellä varustettu mies voi kirjoittaa sellaista potaskaa? Kirjoitatteko koskaan kirjeidenne loppuun SWALK (Sealed with a loving kiss, suom. suljettu rakkauden suudelmalla)? Kuulin kerran työstä, joka sai kirjeen pojalta ja tyttö siis suuteli kirjeen kääntöpuolta ennen kuin aukaisi sen. Koska hän ajatteli, että siinä oli hänen huulensa. Eikö se ole kaunista? Ja tyttö kertoi sen pojalle. Anteeksi, se olikin siis poika, joka suuteli kirjeen kääntöpuolta saadessaan rakkaaltaan kirjeen. Ja poika kertoi sen työlle. Ja tyttö punastui. Tyttö kertoi, että hän kostutti kirjeen liimapinnan koiran nenän päässä. Ja kaikki paikalla olleet pakenivat. Mutta tarinan sydämessä on yksinkertainen asia. Rakastatko sinä minua? Pietari, rakastatko minua? Ja Pietari kieltäytyi käyttämästä sanaa rakastan – hän kieltäytyi. Kuinka hän voi sanoa niin sen jälkeen, kun oli jättänyt hänet sillä tavalla. Hyljännyt hänet ja kieltänyt hänet. Hän sanoi, että pidän sinusta niin paljon. Olen erittäin kiintynyt sinuun. Haluan olla ystäväsi. Jeesus sanoi: ”Ruoki lampaiani.”

Nyt minun on vedettävä kaikki yhteen, koska aika on edennyt liian nopeasti. Mutta luulen, että tunnette minut jo tähän mennessä. Minun sydämeni on niin täynnä. On niin paljon jaettavaa. Tämä on niin hyvä uutinen. Mutta miksi Jeesus jatkoi katoamisleikkiään? Oletteko koskaan kysyneet itseltänne sitä? Miksi hän ei jäänyt opetuslastensa luokse? Heti kun hänet havaittiin, hän katosi uudelleen. Eikä tiedetty, minne hän katosi. Oliko hän Galileassa? Hän ei koskaan ilmestynyt kuin yhdessä paikassa kerrallaan. Et voi ilmestyä kuin yhdessä paikassa kerrallaan, kun olet kehossasi. Hän oli siis joko Jerusalemissa tai Galileassa. Ja itse asiassa Galileassa hän ilmestyi kertaalleen 500:lle ihmiselle. Suuri joukko oli koolla. 500. Monet heistä olivat yhä elossa, kun Paavali kirjoitti kirjeensä korinttilaisille

30 vuotta myöhemmin. Mutta miksi Jeesus jatkoi katoamistaan? Heidän on täytynyt kysyä, minne hän aina menee. Ja pikku hiljaa kuuden viikon aikana, he havaitsivat, että hän ei mennyt minnekään. Hän oli heidän luonaan. Näkymättömänä.

Oliko tämä uusi kirkastettu keho niin hyvin hänen hallinnassaan, että hän saattoi muuttua halutessaan näkyväksi ja näkymättömäksi? Entä pystyikö hän kävelemään lukittujen ovien läpi? Tai pystyikö hän syömään kalaa ja tekemään aamiaista. Millainen keho se onkaan. Keho joka pystyy mihin tahansa, mitä henki sanoo. Joten pikku hiljaa ihmiset havaitsivat, että vaikka he eivät kyenneet näkemään tai kuulemaan häntä, hän oli heidän kanssaan. Siinä huoneessa. Ja hän valmisteli heitä tulevaisuutta ajatellen. Koska hän oli tehnyt lupauksen, jota ei pystynyt pitämään, jos hän olisi jäänyt heidän luokseen uudessa kehossaan. Lupaus kuului: ”Minä olen aina kanssanne – aikojen loppuun saakka.” Mutta juuri tuota lupausta ennen hän oli sanonut heille, että menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni. Menkää kaikkiin maailman kolkkiin ja olkaa minun todistajiani. Aloittakaa Jerusalemissa. Menkää! Kuinka hän saattoi hajaannuttaa heidät ympäri maailman ja samalla pitää lupauksensa olla aina heidän kanssaan? Jos hän oli yhä kehossaan. Alatteko ymmärtämään tätä asiaa nyt? Hän valmisteli heitä näkymättömän henkensä läsnäoloon. Kehossaan hän pystyi olemaan vain yhdessä paikassa kerrallaan. Joten hän pystyi olemaan heidän kanssaan, kun he olivat kokoontuneet yhteen. Jos Tuomas ei ollut paikalla, hän ei ollut paikalla.

Kuinka hän pystyi lupaamaan heille, että hän olisi aina heidän kanssaan. Ja kuitenkin samalla hän lähetti heidät kaikkialle maailmaan. Hän ei voinutkaan ellei olisi lähtenyt ja lähettänyt henkeään. Joten kuuden viikon ajan hän vietti enemmän aikaa näkymättömänä heidän kanssaan kuin näkyvänä. Mutta minä ymmärrän miksi. Hän vieroitti heitä aisteistaan, että he voivat saada hänen henkensä – joka on heidän kanssaan aina. Minulla oli lapsellinen ajatus, kun olin paljon nuorempi, että eikö olisi upeaa, jos Jeesus olisi vielä paikan päällä kehossaan. Ja me voisimme itse asiassa nähdä Jeesuksen fyysisen kehon. Eikö evankeliointi olisi paljon helpompaa? Me voisimme kertoa ihmisille, että ystävänäni George, tule tapaamaan Jeesus. Voisimme viedä ihmisen Jeesuksen eteen ja sanoa siinä hän on, nyt kätelkää toisianne. Sitten esittelisimme heidät toisillemme: ”Jeesus, tässä on ystäväni George. George, tässä on ystäväni Jeesus, josta olen yrittänyt kertoa sinulle.” Eikö asiat olisi silloin paljon helpompaa? Jeesus sanoi: ”On parempi teidän kannaltanne, jos minä menen ja hän tulee.” Kuinka usein teillä olisi ollut Jeesus täällä fyysisessä olomuodossaan sunnuntaisin? Epäilen, ettei kertaakaan ihmisen elämän aikana. Mutta kuinka usein te voisitte saada hänen henkensä tänne? Joka sunnuntaiaamu. Ja voisitte mennä kotiin hänen henkensä kanssa. Ja voisitte kulkea hänen henkensä kanssa. Ja hänen henkensä voi elää kanssanne. Hänen henkensä – Kristuksen henki. Me pärjäämme paremmin ilman. Ja se on sitä, mitä hän opetti heille. Ylösnousemuksen ja taivaaseen menemisen välillä.

Nyt olen kertonut tosiasiat enkä vain totuutta vaan myös tarinan. Nyt haluan kysyä, että mikä on kaiken tämän tarkoitus. Mitä se tarkoittaa meille? Mitä se tarkoittaa koko maailmalle? Ja mitä se tarkoittaa koko universumille? Koska hänen ylösnousemuksensa oli alku jollekin täysin, täysin, uudelle. Haluan jättää teidät tänä iltana antamalla teille vihjeen. Ja jos voisitte selvittää asian itse, tulkaa tänä iltana takaisin, jolloin minä annan vastauksen. Kysymys kuuluu: ”Mistä Jeesus sai ylösnousemusvaatteensa?” Enkä puhu nyt hänen kehostaan vaan puhun hänen vaatteistaan. Uskotteko hänen ilmestyneen alasti? Kaikille niille ihmisille. No, naiset olisivat havainneet sen ja tehneet jotain asialle. Ei, hän ilmestyi vaateettuna. Hänhän oli jättänyt kaikki hautakammiossa olleet vaatteensa – käärinliinat. Joten mistä hän sai uudet vaatteensa? Tulkaa tänä iltana takaisin niin kerron teille. Koska se on juuri vihje, mitä hautakammiossa tapahtui pimeydessä. Aamen.

”Ja he olivat hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin kirjanoppineet.” (Markuksen evankeliumi 1:22, käännös 1933/1938)

”Ihmiset olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan. Hän opetti heitä niin kuin se, jolle on annettu valta, ei niin kuin lainopettajat.” (Markuksen evankeliumi 1:22, käännös 1992)

”Sillä joka minut löytää, löytää elämän ja saa Herran mielisuusion.” (Sananlaskut 8:35, käännös 1933/1938)

”Joka minut löytää, löytää elämän, hänet Herra ottaa suosionsa.” (Sananlaskut 8:35, käännös 1992)

”Niin hän lähti ja kiersi kaikkialla Galileassa, saarnasi synagogissa ja karkotti pahoja henkiä.” (Mark. 1:39, käännös 1992)

”Ja hän meni ja saarnasi heidän synagoogissaan koko Galileassa ja ajoi ulos riivaajat.” (Mark. 1:39, käännös 1933/38)